

Vannacht riep een uil vanuit het
gebergte. Nu blaffen de honden
in het dal. Mijn nek kraakt als
ik achterover leun. Met een steel
aan de afgrond zwabbert een
lachtraan aan Marco's neus.
De tafel wiebelt. Ik hoor het
aan de inktpot.

Elke ochtend beetel ik in een
wereld voortdurend in het schemer
aan een houtstapel een gedicht
van steen voor een onbekende
die het altijd leest. Eens onderweg
hoor ik er niet meer bij.

De ouderwetsheid van hoop en
liefde is nog niet verloren maar
die heftige gulzigheid begint
te verdwijnen. Toch sta ik nog
als eerste op om het vuil van
de tafel te vegen. Vooraleer de
vrouwen verschijnen.

